

РЕШЕНИЕ

№ 13978

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **1423** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 64, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на А. И. Г.- лишен от свобода в Затвора- [населено място], ЗО К., чрез адв. К., против Заповед № 69 от 17.12.2025 г. на Началника на Затвора- [населено място], с която на основание чл.64, ал.2, вр. чл.64, ал.1 ЗИНЗС, във вр. с чл.43, ал.4 ЗИНЗС, както и предвид становището на ЗНРНОД, НС СДВР е постановен отказ л.св. А. И. Г. да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“.

Жалбоподателят описва хронологията на събитията. Сочи, че с молба от 29.02.2024 г. поискал от началника на С. затвор да определи по- лек или лек режим на изтърпяване на наказанието и лишеният от свобода да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип, което било отказано със заповед № 21 от 25.03.2024 г. Последната заповед е била отменена с решение № 11512/03.04.2025 г. 62-и състав на АССГ и преписката била върната на същия орган за ново произнасяне. Твърди се, че началникът на затвора вместо да се съобрази с изложените мотиви в съдебното решение, със Заповед № 24 от 28.04.2025 г. отново отказал да премести лишения от свобода в затворническо общежитие от открит тип и да постанови лишеният от свобода да продължи да изтърпява наказанието в условията на строг режим. Тази заповед била прогласена за нищожна с решение от 03.12.2025 г. по а.д. № 5870/2025 г., 66-и състав на АССГ и отново преписката е била върната на същия административен орган за произнасяне по молбата на лишения от свобода вх. № 4309/29.02.2024 г., при съобразяване с мотивите на съдебния акт, в 14-дневен срок от влизането му в сила. Позовава се на Заповед № 67/12.12.2025 г. на Началника на

Затвора- [населено място], с която режимът на изтърпяване на наказанието му е заменен от строг на общ. Сочи, че пет дни по-късно е издадена обжалваната заповед № 69/17.12.2025 г., с която началникът на С. затвор отказал да премести А. Г. в затворническо общежитие от открит тип. Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 177, ал.2 от АПК и моли съда оспорваната в настоящото производство заповед № 69/17.12.2025 г. да бъде обявена за нищожна поради това, че е постановена в пряко противоречие със съдържанието на Решение № 11512/03.04.2025 г. на АССГ и в противоречие с последвалото решение № 40449/03.12.2025 г. на АССГ. Алтернативно претендира отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят лично /чрез видеоконферентна връзка със Затвора- [населено място]/ и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата си по изложените в нея подробни съображения. Акцентира на посоченото в заповедта от 12.12.2025г., в която рискът от рецидив е 28 точки и се твърди, че е намален в достатъчна степен, за да бъде определено поведението му като позитивно, а в обжалваната заповед е 27 точки, т.е. 1 точка по-нисък, но се твърди, че рискът от рецидив е намален в недостатъчна степен. Освен това, в становище от 11.04.2025 г. било посочено, че е с 28 точки риск от рецидив, а в справка за помилване, изготвена на 21.11.2024 г., рискът от рецидив е на 20 точки, което показвало непоследователност при административния орган. Позовава се на награда от 28.08.2025 г., която и издаването на 14.10.2025г. на книгата „Избрани теми по физика, математика и компютърни науки“ от А. Г.. При всички тези данни за множество награди, нито едно наказание, фактът че е ръководител на 2 курса по начална компютърна грамотност и по английски език, извежда извод, че поведението му може да бъде определено единствено като добро. Моли съда да уважи подадената жалба, като прогласи нищожността на оспорената заповед, алтернативно да я отмени, като незаконосъобразна.

Ответникът – Началникът на Затвора– [населено място], редовно призован не се явява, не се представлява.

Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав, след като обсъди доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. И. Г. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], първоначално приведен на 24.06.2018 г.

Същият е осъден с Присъда № 199/22.06.2015 г. по НОХД 3766/2013 г. на СГС, НО, 28 състав, като е признат за виновен за престъпление по чл. 116 ал.1 т.6 вр. чл. 115 вр. чл. 20 ал.2 вр. чл. 55 ал.1 т.1 от НК и му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 13 г. Определен е първоначален строг режим за изтърпяване на наказанието, приспаданото е времето през което е бил с взета МНО „задържане под стража“ и „домашен арест“.

С решение № 330 на САС от 12.07.2017 г. по ВНОХ № 84/2016 г. частично е изменена присъдата на СГС, като е увеличен размера на наложеното на Г. наказание от 13 г. лишаване от свобода на 15 г.

С решение № 39 от 21.06.2018 г. на ВКС е изменено решението на САС и наказанието на Г. е намалено от 15 г. лишаване от свобода на 10 г.

С определение, влязло в сила на 09.07.2022 г. по НЧД № 2237/2022 г. на СГС, осъденият Г. е бил условно предсрочно освободен и му е наложена пробационна мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК, като е изтърпял 5 г., 3 м. и 3 д. и от работа 1 г., 4 м. и 26 д..

С решение на Европейския съд по правата на човека от 14.06.2022 г. по делото "С. срещу България" /жалба № 56070/2018 г./, влязло в сила на 14.09.2022г., е установено нарушение на чл. 14, във връзка с чл. 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните

свободи (ЕКЗПЧ) и държавата ни е осъдена да заплати на жалбоподателя Х.С. обезщетение в посочения в параграф 92, т.3 (а) от решението размер, както и направените разноски. Решението на Европейския съд по правата на човека е дало основание на Главния прокурор на Република България, да внесе пред Върховния касационен съд искане за възобновяване на наказателното производство, на основание чл.422, ал.1, т.4 НПК. С решение № 302 от 23.08.2023г. на Върховния касационен съд, трето наказателно отделение, искането е преценено за основателно, производството е възобновено, като е отменено решение № 39 от 21.06.2018 г. по КНД № 1258/2017 г. на Върховния касационен съд, 3-то наказателно отделение и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на касационния съд.

Образувано е кнд № 799/2023г. по описа на ВКС, Второ отделение. С решение № 427/16.11.2023 г. по кнд № 799/2023г. на ВКС е оставено в сила решение № 330 от 12.07.2017 г. по ВНОХД № 84/2016 г. Апелативен съд– С. решение № 330/12.07.2017 г. по ВНОХД № 84/2016 г. на Апелативен съд– С., с което е изменена присъдата на СГС, като е увеличен размера на наложеното на Г. наказание от 13 г. лишаване от свобода на 15 г., при първоначален „строг“ режим на изтърпяване.

Присъдата на СГС е изпратена с писмо от 24.11.2023 г. до началника на областно звено „Охрана“ – [населено място] за изпълнение и задържане на лицето Г., който към този момент е бил предсрочно условно освободен.

На 25.11.2023 г. Г. е постъпил в Затвора– [населено място] за изтърпяване на наказанието, наложено с решение № 330/12.07.2017 г. по ВНОХД № 84/2016 г. на Апелативен съд– С., с което е изменена присъдата на СГС, като е увеличен размера на наложеното на Г. наказание от 13 г. лишаване от свобода на 15 г., при първоначален „строг“ режим на изтърпяване.

С постановление на СГП от 21.12.2023г. във връзка с молба на Г., чрез адв. К., е указано на началника на Затвора С. да се отрази в досието на затворника изтърпяното наказание лишаване от свобода от 24.06.2018 до 11.07.2022г., от ГДИН е постъпила справка за изтърпяване на наказанието фактически и от работа, от която е видно че към 16.02.2024г. е изтърпян период от 06г., 11м.и 19 дни, остатък – 8г. 0м. и 11 дни.

С молба от 29.02.2024 г., до началника на Затвора– [населено място], л.св.А. И. Г., чрез адв. К., поискал да се замени режима на изтърпяване на наказанието с по-лек, както и да бъде преместен при условията на затворническо общежитие от открит тип.

Във връзка с така подадената молба е издадена заповед № 21/25.03.2024 г. на началника на Затвора– [населено място], с която е отказано на А. И. Г. да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип– ЗО „К.“.

Заповед № 21/25.03.2024 г. на началника на Затвора – [населено място] е обжалвана по съдебен ред и с Решение № 11512 от 03.04.2025 г., постановено по адм. дело № 4148/2024 г. по описа на АССГ, е отменена същата заповед, като е върната преписката на началника на Затвора – [населено място], за произнасяне по молба вх. № 4309/29.02.2024 г. по описа на министерство на правосъдието, Затвора– [населено място], на А. И. Г. за преместване за доизтърпяване на присъдата в ЗО „К.“– открит тип, при спазване на тълкуването и приложението на закона, дадени в съдебното решение, като е определил и 14-дневен срок от получаване на решението за изпълнение на указанията на съда.

Последвало е издаване на нова заповед № 24 от 28.04.2025 г. на началника на Затвора– [населено място], с която началника на Затвора– [населено място] отново отказва жалбоподателят да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип– ЗО „К.“ и е указано на същия да продължи да изтърпява наказанието си при условията на строг режим. Обжалвана е пред съда и с Решение № 40449 от 03.12.2025г., постановено по адм.д. №5870 по описа за 2025 година на АССГ, Трето

отделение, 66 състав е обявена нищожността на заповед № 24/28.04.2025 г. на началника на Затвора– [населено място] и е изпратена преписката на началника на Затвора– [населено място], за произнасяне по молба вх. № 4309/29.02.2024 г. по описа на министерство на правосъдието, на А. И. Г., при съобразяване с мотивите на съдебния акт, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

На 12.12.2025 г. е издадена Заповед № 67 от 12.12.2025 г. на Началника на Затвора- [населено място], с която на основание чл. 66, ал. 2, във вр, ал.1 и ал.4 ЗИНЗС, както и с оглед становище на ЗНРНОД и НССДВР е заменен режимът на изтърпяване на наказанието на л.св. А. И. Г. от СТРОГ на ОБЩ режим. В мотивите на същата е изложено, че първоначално определения режим от съда е строг, считано от 25.11.2023 г. Към 12.12.2025г. лишеният от свобода е изтърпял изискуемата част от наложеното наказание, съгласно чл.66 ал.1 от ЗИНЗС. Видно от становищата от ЗНРНОД и НС СДВР, както и данните съдържащи се в доклада на ИСДВР, които са неразделна част от настоящата заповед, лишения от свобода е с позитивно поведение. Рискът от рецидив е редуциран от първоначалните 33 на 28 точки. Рискът от вреди за обществото е нисък. Корекционната дейност провеждана с лицето отчита положителни резултати. Установява се, че осъденият е с изискуемо от нормата на чл. 66 от ЗИНЗС позитивно поведение. Трудово ангажиран, справя се добре с поставените задачи. Не се констатира нарушения на правилата, установени в пенитенциарното заведение. С благоприятни прогнози за ресоциализация.

На 17.12.2025 г. е издадена оспорваната в настоящото производство Заповед № 69 от 17.12.2025 г. на Началника на Затвора- [населено място], с която на основание чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, както с Решение № 40449 от 03.12.25 г. на Административен съд София град, Трето отделение 66 състав по АД № 5870/25 и с оглед становищата на служителите, визирани в нормата на чл. 64 ал. 2 от ЗИНЗС, и със затворническото досие, е постановен отказ л.св. А. И. Г. да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“. В мотивите на същата е прието, че лишеният от свобода А. Г. е постъпил в затвора [населено място] на 25.11.2023 г, като „лицето е приведено в изпълнение наказание лишаване от свобода по НОХД № 3766/13 на СГС осъден на 15 години с предварителен арест от 1 година 2 месеца и 27 дни и зачетено изтърпяно наказание на основание чл.25 ал.2 от НК в размер на 4 години и 17 дни. Първоначално определен от съда строг режим, считано от 25.11.2023 г.“. Прието е към 17.12.2025 г. осъденият Г. е изтърпял 1/4 от наложеното наказание съобразно нормата на чл. 64 ал. 1 от ЗИНЗС. Според органа не била налице втората предпоставка на същата разпоредба, тъй като от изискуемите по закон становища на изброените в нормата на чл. 64 ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС служители, се установило, че не са налице категорични данни за добро поведение на осъденото лице в рамките на пенитенциарното заведение, както и че наказанието лишаване от свобода не е дало своя коригиращ ефект в достатъчна степен. Посочено е, че макар осъденият да е награждаван и няма наказания с неизтекъл срок съобразно нормите на чл. 107 от ЗИНЗС, е установено, че оценката на риска от рецидив е намалена в недостатъчна степен от 33 на 27 точки, като в зоната на отношение към правонарушението- наблюдава се процес на приемане на отговорността за деянието, но все още смята, не има и други независещи от него обстоятелства, както има негативни виждания спрямо обществото и не винаги приема ограниченията върху личната си свобода. Риска от вреди към обществото е с ниски стойности. Сочи се и че в затворнически общежития от открит тип се настаняват лица, изтърпяващи наказанията си при общ и лек режим, а л.св. Г. изтърпява наказанието си при условията на строг режим /със заповед № 67/12.12.25 г. на началника на затвора [населено място] режима на изтърпяване на наказанието му е променен на общ, но заповедта към момента не е влязла в сила/. По делото е приета административната преписка, както и допълнително изисканите и приложени писмени доказателства, съдържащи се в затворническите досиета на Г..

Видно от доказателствата, приложени от затворническото досие на Г. за периода от престоя му от

24.06.2018г.-11.07.2022г., по отношение на същия са издадени заповеди за награди. Със заповед №81/23.10.2020г. е заменен режима му от строг на общ, със заповед №95/29.11.2021 г. Г. е преместен от затворническо общежитие от закрит тип в Открит тип, със заповед №33/24.03.2022 г. е заменен режима на изтърпяване на наказанието му от общ на лек.

От доказателствата, съдържащи се в затворническото досие на Г., образувано на 25.11.2023г. по повод повторното му постъпване в Затвора С. е видно, че са издадени Заповед №162/16.10.2024г. за награждаване с „извънредна хранителна пратка“, Заповед № 105/10.06.2024г. за награждаване с „писмена похвала“, доклад от ИСДВР от 15.03.2024г., в който рискът от вреди е оценен като среден, заповед за възлагане на Г. да работи като помощник-библиотекар, първоначален доклад от ИСДВР и НС СДВР, Заповед №116/28.08.2025 г., с която А. георгиев, награждаван, ненаказван, на основание чл.98, ал.1, т.5 ЗИНЗС е награден с „Удължено свиждане за срок до четири часа“. Представено е и Удостоверение за завършена корекционна програма „Насърчаване на толерантността“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима– подадена от надлежна страна, адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 64, ал. 4 от ЗИНЗС, срещу подлежащ на обжалване акт.

Контролът за законосъобразност по чл. 168 АПК не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а съдът е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика /напр. Решение № 2742 от 24.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 6335/2011 г./ са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам- на липса на волеизявление; 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например- поради липса на кворум); 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора- т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание; 5). Превратното упражняване на власт е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на

законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни- не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”. Оспорената заповед в настоящето производство е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 64, ал. 2 ЗИНЗС - Началник на Затвора- С..

Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност само, в случай че нарушението е довело до липса на волеизявление, а такова е налице в процесния казус.

По отношение на формата на акта- Заповедта е издадена в писмена форма.

В нормата на чл. 177, ал. 2 от АПК е визирана и още една хипотеза, а именно актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Според ал.1 на чл. 177 от АПК, решението има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. А в ал.3 е заложено, че решението, с което е отхвърлено оспорване за отмяна на административен акт, е пречка за оспорването му като нищожен, както и за оспорването му на друго основание. В случая с окончателен съдебен акт- Решение № 11512 от 03.04.2025 г. по адм. дело № 4148/2024 г. по описа на АССГ, с отменена Заповед № 21/25.03.2024 г. на Началника на Затвора С., с която е отказано на жалбоподателя да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип – ЗО "К.", като е върната преписката на началника на Затвора– [населено място], за произнасяне по молба вх. № 4309/29.02.2024 г. по описа на министерство на правосъдието, Затвора– [населено място], на А. И. Г. за преместване за доизтърпяване на присъдата в ЗО „К.“– открит тип, при спазване на тълкуването и приложението на закона, дадени в съдебното решение, като е определил и 14- дневен срок от получаване на решението за изпълнение на указанията на съда. А последващата заповед № 24/28.04.2025 г. на началника на Затвора– [населено място] е обявена за нищожна с Решение № 40449 от 03.12.2025г., постановено по адм.д. №5870 по описа за 2025 година на АССГ именно на основание чл.177, ал.2 АПК, поради несъобразяване с цитираното съдебно решение по адм. дело № 4148/2024 г. по описа на АССГ.

С оспорваната в настоящето производство заповед компетентният административен орган е отново е отказал преместването на л.св. Г. в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“, поради обстоятелствата, посочени в мотивационната част на заповедта. Позовал се е на новоиздадената Заповед №67/12.12.2025 г., с която е заменен режимът на изтърпяване на наказанието на л.св. А. Г. от „строг“ на „общ“, но е посочено, че същата не е влязла в сила към момента на издаване на процесната заповед №69/17.12.2025 г.. При това положение, настоящият съдебен състав приема,

че не е налице хипотезата на чл.177, ал.2 АПК, като постановеният индивидуален административен акт не страда от най- тежкия порок, обуславящ неговата нищожност, тъй като е извършена преценка и макар и лаконично е изложил причините, поради които е постановил отказ, законосъобразността на който ще бъде разгледан по- долу.

Предвид всичко изложено до тук, настоящият съдебен състав намира, че липсват основания обжалваният индивидуален административен акт да бъде обявен за нищожен.

Съдът намира, че обжалваната заповед е незаконосъобразна. За да приеме това съобрази следното:

Съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС лишените от свобода с добро поведение, които са изтърпели най- малко една четвърт, но не по- малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип, могат да бъдат премествани по инициатива на началника на затвора или по тяхна молба за доизтърпяване на наказанието в затворнически общежития от открит тип. Началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед, след вземане на становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност и на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието /ал. 2/. В заповедта за преместване началникът на затвора се произнася и за режима на изтърпяване на наказанието по реда на чл. 65 /ал. 3/. Екземпляр от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнението на наказанието.

Изводимо от цитираната норма на чл.64, ал.1 ЗИНЗС, е налице първата предпоставка, свързана със срока на изтърпяното от Г. наказание.

Законодателят е предоставил правомощие на административния орган едва при наличие на тази задължителна предпоставка /изискуемия минимален срок на изтърпяното наказание/, да прецени поведението на лишения от свобода, рискът от рецидив и целите на наказанието. Видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, законът дава право на ответника да извърши преценка по целесъобразност на възможността за преместване, а не го задължава при формалното възникване на посочените в нормата предпоставки задължително да се произнесе положително. Преценката кое поведение представлява достатъчна и основателна предпоставка за облекчаване на режима, респ. за преместване в ЗО от открит тип, е предоставена на административния орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност, съобразно формираното у него вътрешно убеждение и с оглед обстоятелство, че същият ведно със упоменатите в разпоредбата служители на затвора, имащи пряк контакт с лишения от свобода, имат изградени непосредствени впечатления относно лицето.

Съдебният контрол в настоящия случай се свежда само до това, дали на административния орган действително е предоставено правото да извършва преценка по целесъобразност, дали същото е упражнено в съответствие с принципите на чл. 4 и чл. 6, ал. 4 от АПК и дали е спазил процедурата при издаване на административния акт.

Съдът констатира на първо място, че началникът на затвора бланкетно е отразил в оспорвания акт, че процедурно са налице изискуемите становища на изброените в чл.64, ал.1 и ал.2 ЗИНЗС служители. Посочено е, че от същите се установявало: „че не са налице категорични данни за добро поведение на осъденото лице в рамките на пенитенциарното заведение, както и „към момента наказанието лишаване от свобода не е дало своя коригиращ ефект в достатъчна степен“. Отражено е и че осъденият е награждаван и няма наказания, с неизтекъл срок съобразно нормите на чл. 107 от ЗИНЗС, но оценката на риска от рецидив е намалена в недостатъчна степен от 33 на 27 точки, както и „наблюдава се процес на приемане на отговорността за деянието, но все още смята, че има и други независещи от него обстоятелства, както има негативни виждания спрямо обществото и не винаги приема ограниченията върху личната си свобода“, „Риска от вреди към обществото е с ниски стойности“. Доколкото органът не е посочил кои точно становища е взел предвид, а приложените и приети такива по делото са от началото на 2025 г., остава неясно как е извършена преценката от органа „към момента“, т.е. към датата на постановяване на процесната заповед- 17.12.2025 г. В тази връзка приетият по делото Текущ доклад за л.св. А. Г. на ИСДВР е от 23.01.2025 г. /от преди над 11 месеца/, Доклад за л.св. А. Г. във връзка с решение №11512/03.04.2025 г. на АССГ по д. № 4148/2024 г., за преместване за доизтърпяване на присъдата в ЗООТ „К.“ на ИСДВР е от 11.04.2025 г. /повече от половин година преди заповедта/, Становище от НС ЗОЗТ „К.“ също от 11.04.2025 г.. Следва да се има предвид, че по делото е приета Експертна оценка на актуалното психично и емоционално състояние на л.св. А. Г. от 09.12.2025 г., но изрично е визирано, че е относно: предложение за замяна на режима. Предвид изложеното, съдът намира, че органът не само не сочи актуални данни относно релевантните обстоятелства, свързани с осъдения, но и не прилага доказателства за тях. Следва да се има предвид, че съдът служебно е запознат с цялото затворническото досие на Г. /в двете му части/, приложено по адм.д. № 657/2026г. на АССГ, 73 състав.

На следващо в заповедта е посочено, че лишените от лишените от свобода настанени в затворнически общежития от открит тип се настаняват лица, изтърпяващи наказанията си при общ и лек режим, а л.св. Г. изтърпява наказанието си при условията на строг режим, като е отразено, че със заповед № 67/12.12.25 г. на началника на затвора [населено място] режима на изтърпяване на наказанието му е променен на общ, но заповедта към момента не е влязла в сила. Административният орган обаче не е съобразил, че това не е изискуемо условие в

относимата норма на чл.64, ал. и ал.2 ЗИНЗС именно с оглед законодателното решение визирано в ал.3 на чл.64 ЗИНЗС, според което в случай че компетентния орган издаде заповед за преместване той се произнася и за режима на изтърпяване на наказанието по реда на чл. 65, като може да го измени в по-лек. Предвид това, изложеното от органа относно режима не съставлява основание за отказ за преместване на осъдения в ЗООТ.

За прецизност следва да се отбележи, че в обжалваната заповед е допусната и неточност при изписване на основанията за привеждане на осъдения, постъпил на 25.11.2023 г., като е изписано, че „по отношение на лицето е приведено в изпълнение наказание лишаване от свобода по НОХД № 3766/13 на СГС осъден на 15 години“. Изрично с Решение № 427/16.11.2023 г. по кнд № 799/2023г. на ВКС е оставено в сила Решение № 330 от 12.07.2017 г. по ВНОХД № 84/2016 г. на Апелативен съд– С., с което е изменена присъдата на СГС, като е увеличен размера на наложеното на Г. наказание от 13 г. лишаване от свобода на 15 г., при първоначален „строг“ режим на изтърпяване. Т.е. именно това е основанията за привеждане на Г. отново в Затвора- [населено място]. В тази връзка следва да се отбележи, че е неоснователен довода на жалбоподателя, че тъй като преди условното му предсрочно освобождаване режимът на изтърпяване на наказанието му бил „лек“, то и след постъпването му отново в Затвора [населено място] на 25.11.2023 г. режимът следва да е именно такъв. С цитираното решение на ВКС е оставено в сила посоченото по-горе решение на САС, с което е определен първоначален строг режим. Предвид това и при привеждането на Г. в Затвора- [населено място] на 25.11.2023 г. първоначалният му режим е „строг“, като замяната на режима е допустима при наличие на посочените предпоставки със следващия по-лек режим, при предвиденото степенуване в закона- „строг“, „общ“, „лек“.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е нарушил разпоредбата на чл. 35 АПК, съгласно която индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Обстоятелството, че административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност, не отменя законово вмененото му задължение да установи всички факти и обстоятелства от значение за случая. От една страна рамките на оперативната самостоятелност се поставят от законовите разпоредби. От друга страна оперативната самостоятелност, макар да дава свобода на преценка на административния орган съобразно вътрешното му убеждение, това убеждение следва да се основава на всички обективно съществуващи факти. Ако то не е съобразено с тези факти, то административният акт, който обективира свободната преценка на органа, нарушава принципа на истинност, нормативно закрепен в чл. 7 АПК, както и принципа за съразмерност, прокламиран в чл. 6 АПК, задължаващ административните органи при упражняване на правомощията си да действат по разумен начин, добросъвестно и

справедливо.

С оглед изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което следва да се отмени, а преписката да се върне на началника на Затвора – [населено място], който следва да се произнесе по искането на лишения от свобода Г. с мотивирана заповед, въз основа на изготвени актуални становища на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност или на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието, в съответствие с чл.64 ЗИНЗС.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат своевременно претендираните разноски, за които са налице доказателства, че са извършени, а именно заплатена държавна такса в размер на 5.11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 300 евро.

*Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК
Административен съд София град, III отделение, 73 състав,*

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 69/17.12.2025 г. на Началника на Затвора- [населено място], с която е постановен отказ л.св. А. И. Г. да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“.

ВРЪЩА преписката на Началника на Затвора С., за произнасяне по молба Вх. № 4309/29.02.2024 г. по описа на Министерство на правосъдието, Затвора С., на А. И. Г., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. К., при спазване на тълкуването и приложението на закона, съгласно настоящото съдебно решение в законоустановения срок.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на А. И. Г., ЕГН- [ЕГН] сторените по делото разноски в размер на 305.11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 64, ал. 4, изр. второ ЗИНЗС.

СЪДИЯ: